

örömHírlap

A Főit-Központi Református Egyházközösség Folyóirata

Kálvin és Covid

TARTALOMJEGYZÉK:

Isteni orvos	1
Evangelizáció	2
Családok hét	6
Bizonyágtétel 1.	8
Bizonyágtétel 2.	9
Bizonyágtétel 3.	14
Napraforgó Omega	16
Tahi beszámoló	17
Bizonyágtétel 4.	19
Száz Juhocská	21
Bizonyágtétel 5.	21
Reformáció	23
Imatémák	23
Hirdetések	24

Ugyan Kálvin János, genfi reformátor nemigen válogathatta meg, hogy milyen mintájú maszkot vegyen fel vasárnapra, és a koronavírus szót sem használta, de ez nem jelenti azt, hogy ne élte volna át azt, amikor egy láthatatlan betegség tömegeket ránt magával a halálba. Amikor 1542-ben rátört a pestisjárvány Genf városára, Kálvin nem maradt szótlán. A legismertebb művének, az *Institúciónak*, a második kiadásában jól érzékelhető a járvány lenyomata. (2.4.12.15. és 17)

Tehát hogyan navigál egy, az evangélium igazsága által megújult ember a katasztrófák idején? Kálvin nem nagy teológiai összefüggéseket ír le, hanem csupán annyit, hogy ilyenkor „szükséges, hogy az egész nép vádolja magát és vallja meg bűnösségét”, mint ahogyan arra Jóel próféta is hív: „*Fújjátok meg a kürtöt a Sionon! Tartsatok szent böjtöt, hirdessétek ki, hogy ünnep lesz!*” (Jóel 2,15)

Önvád és bűnvallás... kemény kérés, de talán nem annyira, ha Kálvin szemüvegén, vagy pontosabban a Biblia nagy történetének szemüvegén keresztül nézzük a minket ért eseményeket. Ez a nagy történet elénk tárja az első bűneset drasztikus következményét, ám nem úgy teszi mindezt, mintha az csupán valami tőlünk független, minket sújtó katasztrófa lenne, hanem nem fél megmutatni azt, hogy **minden önzés és Isten ellen való lázadás az édenkerti bukást ismétli meg**. Felvetődik a kérdés: egy kínai laborban történt bal-/bűneset független tőlem vagy nem? Hát... csak annyira, amennyire az édenkerti bűneset független tőlem. Valójában mindkettő *hatása* érint engem, és ami

ijesztőbb, hogy mindkettő *forrása* bennem is ott leledzik. **Vagyis ha rajtam múlt volna, én is elkövettem volna ugyanezt.** Azt nem merjük kimondani, hogy a járvány Isten ítéletének eszköze, de talán azt kijelenthetjük, hogy a járvány emlékeztet minket arra, hogy **Isten igaz istenként megítéli a népeket, a szíveinkben uralkodó lázadást és mindazt, ami abból kitör.**

De tegyük fel, hogy egy másik laboratóriumi siker – nem baleset – révén a korábbi eset gyógyítható lenne, és a baleset vagy bűneset előtti állapotok helyreállíthatóak lennének. A nagy történet egy váratlan pontján **Isten emberré lesz, és megjelenik Jézus személyében, aki mintegy orvos, gyógyítani jött** azokat, akik látják magukban az édenkerti labor esetének felbújtóját, és azt, hogy ez én is lehettem volna. De

ugyanakkor látják magukon az édenkerti labor esetének halálos zsoldját is. Ez **az isteni orvos viszont azért kínál örök gyógyulást és helyreállítást, hogy magára vállalja a halálos ítéletet.** Kálvin János pedig mindezt komolyan vette, és a gyülekezetét is így bátorította a pestis idején: „A halálnak nincs ereje rajtad, bűneid megvallására Isten megbocsátással válaszol, Ő szeret és védelmez téged.”

Akik megtagadtuk magunkat, és beálltunk a Messiás mögé, egyszerre érhetjük tetten Isten nagy kegyelmét és az Ő igazságszolgáltatását a világban. Mert sokan vannak, akik nem állnak be mögé, éppen ezért tedd le most egy pár percre ezt a lapot, valld meg bűneidet, és járj közben azokért, akik ítélet alatt vannak. Isten a megbocsátása által megújít, és szabad lesz az arra, hogy szeresd azokat, akik még nem fogadták meg Kálvin János kemény, kijózanító szavait!

Internetes források alapján:

Székely Pál Domokos

Vele együtt

„Mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is. Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is.” (2Tim 2,11-12)

Krisztussal járni itt a földön sokszor gúnyt, gyalázatot, töviskoronát jelent. De gyalázat és üldöztetés között is béke és öröm tölthet el. Vele együtt... akárhol, a szenvedésben, nélkülözésben, megvetés, mellőzés vagy bármi egyébben. Vele együtt – inkább, mint nélküle pompában, fényben, múltó dicsőségben. Megnyílik az örökkévalóság kapuja és akik itt vele együtt jártak, ott vele együtt uralkodnak majd. A békesség titka: vele együtt!

Covid után

Mindig nagyon várom az evangelizációt. Lelki wellness ez a lelkemnek.

Amikor megláttam a címet: „Covid után” – elszomorodtam. Megvallom, hogy már kicsit elegendő volt abból, hogy bárhol voltam, bármilyen alkalmon, másról sem volt szó, csak a Covidról. Mintha nem lenne megannyi téma a Bibliában, az életünkben. De kiderült, hogy kár volt aggodalmaskodnom, nem csak a Covidról volt szó... Sőt!

Első nap Illés története szolgált példaként.

Illés – bár voltak mellette istenfélő emberek – egyedül ment harcba a Baál imádó prófétákkal szemben. Egyedül volt, egyedül is érezte magát. Segítségül hívta Istent, győzött. Isten megmutatta hatalmát a hamis prófétáknak. Illésnek mégis el kellett menekülnie Jezabel haragja elől. Elfáradt, elkeseredett, meg akart halni. Kérte Istent, hogy vegye el az életét. Isten azonban egy angyalt küldött Illéshez, aki azt mondta: „*Kelj föl, egyél, igyál, mert erőd felett való út áll előtted.*” Ő felkelt, evett, ivott és elindult.

Abban az áldott helyzetben voltam, hogy a Covidból a hétköznapiakban szinte csak annyit éreztem, hogy maszkot kell hordani, fertőtleníteni kell. Dolgoztam én is, a férjem is, nem borultak fel a hétköznapiaink. Ugyanakkor szomorú volt szembesülni a veszéllyel, a betegséggel, azzal, hogy milyen sok emberéletet követelt ez a vírus. Sokan elvesztették a szeretettüket, a munkájukat. Emberi életek, házasságok, kapcsolatok mentek tönkre. Itt van köztünk a vírus. **De amikor még nem volt, és nem is hallottunk róla, akkor is voltak különböző próbák, nehézségek az életünkben.** Az én életemben is voltak. Éreztem már én is azt, amit Illés. Kiáltottam már én is: Uram, meg akarok halni, nem bírom tovább... Hol vagy? Nem hallasz? Nem szeretsz?

Jó, ha ezt őszintén ki tudjuk mondani, el tudjuk sírni a fájdalomunkat. **Isten a viharban is velünk van.** Sokszor megvárja a vi-

Evangelizációs sorozat

Fót-Központi
Református
Gyülekezet

Talpra állni Covid után

vasárnap | 10:00
hétfő-kedd-szerda | 18:30
Károlyi utca 1.

Monty
Taylor

har közepét, és csak akkor cselekszik. Erőnkön felül nem kísért az Isten. **Saját erőnkkel nem tudjuk elviselni a fájdalmakat, a nehézségeket, csak az Úr segítségével. Szükségünk van Rá, az Ő kegyelmére.** Kérhetjük Tőle még akkor is, ha sokszor még bízni sincs erőnk. Elfáradunk fizikailag, szellemileg, lelkileg. Helyt kell állni a munkahelyen, otthon, természetesen nem fél gözzel, hanem teljes lángon. Két végén égetjük a gyertyát, aminek a vége mindig az, hogy kiégünk.

„Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak.” (Ézs 40,30)

Tapossuk a mókuskereket, nem állunk meg. Nincs pihenés, nincs csendesség, nincs idő semmire. Istenre sem. Fáj a lelkünk, elfárad a testünk. Beszélünk Istenhez, hiszen bárhol, bármikor tudunk Hozzá szólni, de az esélyt sem adjuk meg Neki, hogy Ő is szólhasson. Sokszor nálunk is így van ez. Reggel felkelünk, elolvassuk az Igét, imádkozunk, aztán indulunk, kezdődik a nap. Ki van pipálva az igeolvasás, persze pár óra múlva már nem is emlékszem mit olvastam...

Ezért is volt jó a teafilter példája. Ezután igyekszem minél tovább benne hagyni a filtert a vízben, hogy hadd ázzon. Nem letudni

gyorsan az igeolvasást, hanem gondolkodni, elmerülni benne, és hagyni, hogy Isten kibontsa azt, és ezáltal jobban megérthessem. Hívogat csendességre nap mint nap. Lehetőséget ad pihenésre, hogy csak Őrá figyeljek, persze én nem mindig élek a lehetőséggel, mert hát annyi dolgom van... Szeretne gyönyörködni az életünkben, szeretné, ha úgy repülnénk, mint a sasok, olyan erőfeszítés nélkül. Szeretné, ha jól éreznénk magunkat a gyülekezetben, és biztat arra, hogy legyünk minél többet testvéri közösségben, segítve egymást. **Elbotlunk, elgyengülünk, össze-rokadunk. De olyan jó, hogy az Úr Jézus felsegít, felemel bennünket. Áldott orvosként gyógyítja testünket-lelkünket, így mi is indulhatunk tovább.**

Szelíden súgja: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Mt 11,28)*

Második nap hallhattuk, hogy Pál mennyire szerette Timóteust. Megbízott benne és ezért rábízta az evangélium hirdetését is. Feladatunk megbízható embereket találni, hogy továbbadhassuk, amit mi tanultunk. Na, itt is megszegyenültem egy kicsit... nagyon!

Nem mindig használtam-használok ki az alkalmakat, amikor szólhatnék Jézusról, mondhatnám az evangéliumot. Gyermekeimnek természetesen mondom, beszélünk sokszor az Úr dolgairól. De nem mindig tudom eléjük élni. Bort iszik és vizet prédikál... tartja a mondás.

Azt is jó volt újra átgondolni, hogy Isten értékrendje teljesen más, mint a miénk. Jézus saruban járt. A hajót Pétertől, a kenyeret és a halat egy gyermektől kapta. A madarak fészekben, a rókák barlangban, Ő a szabad ég alatt aludt, nem volt otthona, kő volt a párnája.

Nekünk talán az a legfontosabb, hogy élvezzük az életet. Azért dolgozunk, hogy kielégítsük szükségleteinket. **Azt gondoljuk, ha szebb ruhákban járunk, nagyobb házban élünk, jobb autónk lesz, akkor boldogabbak leszünk.** Albérletben lakunk már 9 éve. Volt saját otthonunk vidéken. Amikor felköltöztünk, utána Dunakeszin is sikerült lakást venni. Jött a válság, a lakást elveszítettük, azóta más házában lakunk. Nagyon szeretünk itt lenni. Belaktuk, de nem a miénk. Álmodozom saját kis házikóról, már képzeletben a tervek is megvannak. Emberi számítás szerint a mai világban lehetetlen ez az álom. Sokszor szomorú vagyok, és őszintén bevallom, irigylem azokat, akiknek saját otthonuk van. Letettem már sokszor az Úr elé ezt a bűnömet, de vissza-visszajön néha. Azt gondolom, milyen boldogok leszünk majd, ha lesz saját otthonunk. A legrosszabb az, hogy Jézust bántom leginkább ezekkel a gondolatokkal.

Elégedetlenkedem, miközben örökrészem van a mennyben! Az őemberem helyett Jézust feszítem keresztre nap mint nap.

Isten azt szeretné, ha békességben élnénk Vele, magunkkal és embertársainkkal. Halála előtt imádságban azt kérte, hogy ne az Ő akarata legyen meg, hanem az Atyáé. **Én meg foggal-körömmel ragaszkodom dolgokhoz, és sokszor harcolok az igazamért.**

Jó volt hallani, hogy miért is jók a törvények annak ellenére, hogy nem azok által üdvözlünk. Láthatjuk benne Isten akaratát. Segítenek a törvények abban is, hogy lássuk bennük a szívünket, tükröként használhatjuk őket. Olyan sokszor próbálok „üzletelni” az én Urammal, hogy kisebb tükröt adjon, mert nagyon nem tetszik az, amit látok. Persze, Ő egyre nagyobbbat ad... Vényomásmérőként is használhatjuk. Nem gyógyít meg, de megmutatja, hogy hol van a baj, hol kell változtatni, gyógyulni.

Elgondolkodtam azon is, hogy sajnos sokszor esem abba a hibába, hogy ha elmondom a véleményem vagy tesztek valamit, akkor mit fog hozzá szólni x vagy y? Pedig tudom, hogy nem az számít, hogy mások mit szólnak. Egyedül Istennek kell megfelelni, nem az embereknek. Olyan jól tudok mindent elméletben, gyakorlatban pedig sokszor elbukom.

Az örökkévaló dolgokkal kell foglalkozni – ez is elhangzott. Isten Igéje örök. Az ember lelke is... Örökké él a lelkünk, de nem mindig, hogy hol. Összeszorul a szívem, amikor azokra a szeretteimre gondolok, akik nem ismerik, de még csak nem is keresik Jézust. Sok könnyű dolog van a földön. Az egyik legkönnyebb: elkerülni a találkozást Jézussal. **Viszont mindenki életében eljön az a pillanat, amikor nem tudja elkerülni a találkozást és meg kell állni majd Isten ítélőszéke előtt.** Sokan ezt nem hiszik. Nem hisznek Istenben, nem hiszik, hogy van örök élet, hogy van menny és van pokol. 37 évig én sem hittem...

Tiszteletes úr egy kötéllel szemléltette a földi életet és az örök életet. A kötél végén a szigetelt rész a földi élet, utána pedig jön az örökkévalóság, ami végtelen. **Nem mindegy, hol töltjük majd az örökkévalóságot.**

Harmadik nap József életén keresztül láthattuk, hogy a szenvedései közepette sem feledkezett el Istenről. Tudta, hogy ami vele történik, az Isten tudtával történik. Kapta sorban a pofonokat mégsem csüggedt el,

nem adta fel. Isten segítségével még a kísértésnek is ellen tudott állni. József nem vette le a szemét Istenről. Mindig belé kapaszkodott.

Én olyan sokszor elcsüggedek, elkeseredem, ha jön valami probléma. Ahelyett, hogy leborulnék, inkább kiborulok. 11 éve vagyok az Úr megváltott gyermeke, de néha még mindig úgy viselkedem, mint egy anyatejjel táplálkozó, pelenkás csecsemő. Ha mi is erősen kapaszkodunk Istenbe, Ő megtart. Sokszor előre jelzi a veszélyt, de nem figyelünk Rá, így megtörténik a baj. Sokszor a megoldást kínálja tálcán, de szintén nem figyelünk, és megyünk a saját fejünk után. Hány és hány vargabetűt megspórolhattam volna az életemben, ha Rá figyelek.

Utolsó nap arra biztatott Isten, hogy tegyünk le minden ránk nehezedő terhet. A terheket nem Isten rakja ránk, hanem az emberek és sokszor mi, saját magunkra. Teher nélkül pedig – tudjuk jól – sokkal könnyebb a futás. A hívő ember életében a legnagyobb teher a bűn. Tudjuk, mit nem szabad, mégis meg tesszük, mert örömről van benne. Olyan jó lenne, ha csak bűneink lennének. Egyen egyenként leraknánk Isten előtt, megtagadnánk őket, aztán szépen lassan elfogynának. De sajnos nem csak bűneink vannak, hanem bűnösök is vagyunk. Amíg az őemberünk bennünk van, addig sajnos a bűn is jelen lesz az életünkben.

Péter felnézett Jézusra és járt a vízen. Minket is arra biztat Jézus, hogy nézzünk fel Rá. Nézzünk fel Rá, mert csak akkor tudunk Vele járni, Érte és Neki élni.

Mennyei Atyám!

Csordultig van hálával a szívem.

Köszönöm, hogy szólsz.

Köszönöm, hogy hallhatom szelíd, hívó szavad.

Köszönöm, hogy hűséges vagy akkor is, amikor én hűtlen vagyok Hozzád.

Köszönöm, hogy akkor, ott a Golgotán nem a saját életedet választottad,

hanem az enyémét.

Köszönöm, hogy dicsérhetlek, szolgálhatlak és szerethetlek.

Hálás vagyok,

hogy ilyen tanítómesterem van.

Hálás vagyok, hogy a Te iskoládba járhatok, hogy a Te szőlődben dolgozhatok, hogy a Te győztes csapatodba tartozhatok a vesztes kis történeteim ellenére is.

Bocsásd meg,

hogy a tiszta fehér ruhát, amit nap mint nap rám adsz, mindig bekoszolom.

Áldalak és magasztallak Téged azért is,

hogy a Te ígéretedbe kapaszkodhatok,

hogy velem maradsz a világ végezetéig,

és hogy egy hajam szála sem görbülhet a Te tudtod és akaratod nélkül.

Légy ezért áldott, Jézusom! Ámen!

Klimaj Krisztina

Mi a bűnfelismerés?

Ha bűneimet úgy látom, mint ahogy Isten látja, akkor

- mély, igaz bűnbánat fakad bennem
- igazán megutálom a bűnt
- keresem a megtisztulást
- nem akarok többé vétkezni.

Mi a megszentelődés?

Ha az életemet olyannak látom, mint amilyennek Isten szeretné azt látni, akkor

- igaz, mély vágyakozás fakad bennem
- olyan szeretnék lenni, mint Jézus
- Krisztus az én szentségem
- végül majd Őhöz hasonló leszek.

Balatongyörök

Nagy hőséggel indult a várva várt balatoni családok hét, ahová évek óta eljövünk gyermekeimmel, amikor csak tehetjük. Eddig még sosem kellett csalódnunk, pedig az elmúlt években volt már részünk esős időkben, sőt szinte novemberi hidegben vagy éppen rekkenő nagy hőségben is. De legtöbbször Isten a kellemes napsütést is elkészítette, és tulajdonképpen sem az időjárást, sem a jó vagy kevésbé jó körülményeket nem lehet összehasonlítani azzal a lelki feltöltődéssel, amit Isten közelsége minden alkalommal nyújt az Ő Igéjén és a gyülekezetén keresztül.

Idén is értékes gondolatokkal, lelki ajándékokkal és élményekkel gazdagodtunk, és persze most is, mint mindig, volt rajtam olyan „teher”, amit úgy éreztem hazafelé már fölösleges cipelni.

Első napon az Úr Pál apostol szavain keresztül szólított meg minket:

„Ügyeljetek arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől, hogy a keserűségnek a gyökere felnövekedve kárt ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön.” (Zsid 12,15)

Már sokszor elém került ez az Ige különböző

alkalmakon, nekem személy szerint mégis újra szükségem volt erre a figyelmeztetésre („ügyeljetek!”), hogy felismerjem a bennem élősködő keserűséget, és ezután a kegyelem fogalmát mélyebben megértsem és elfogadjam. Bár nem akartam elismerni, hogy keserűség van bennem, én ezt túl erős kifejezésnek véltem. Inkább apró, de annál hosszabban tartó **sértődés, elégedetlenség, megoldhatatlannak vélt problémák terhe lappangott bennem: a „keserűségnek csak a gyökere”.**

De Pál apostol szavai figyelmeztettek, hogy ez felnövekszik, és „kárt tud okozni” nemcsak bennem, aki táptalajt adott ennek, hanem másokat, sőt „sokakat” megfertőz. Ezek a „sokak” az én életemben legtöbbször azok, akiket legjobban szeretek, és akik engem legjobban szeretnek.

Megtörtént, hogy én is hagytam fertőzni magam mások keserűsége által, amikor nem voltam elég védett ahhoz, hogy távol tartsam a lelkem a mérgező hatásoktól, sem eléggé felfegyverkezve ahhoz, hogy Isten szava által én gyógyítsak a környezetemben. Pedig **a keserűség elzárja szívünk ajtaját, melyen Jézus zörget. Gondolati fogságban tart, nem tudunk jelen lenni ott, ahol felada-**

tunk van. Ezért nem szabad elhajolnom Isten kegyelmétől. Köszönöm, Uram, hogy így figyelmeztetsz, és köszönöm, hogy gyógyír a **KEGYELEM!**

Isten azt szeretné, hogy folyamatos lelki növekedésben legyen részünk, amit nem csak egy csendeshét folyamán élünk át, hanem az otthoni csendességben, a napi munkában vagy éppen akkor, amikor problémákkal küszködünk.

Ehhez minden nap el kell kérnünk és fogadnunk a felkínált kegyelmet.

„Növekedjete a kegyelemben!”

A kegyelem Isten jóakarata, amellyel benünket, a bűnös embert Isten önmagához szereti, majd megtisztítja. **Kegyelem az Ő irgalmassága, az, hogy elengedi tartozásunkat az Ő fia, Jézus Krisztus által. Hogy Ő tárt karokkal és szeretettel visszafogad, gyermekévé fogad.**

Most arra szólított minket Isten, hogy ezt a kegyelmet becsüljük meg: kérjük el, fogadjuk el és gyakoroljuk mások felé.

Mert a kegyelemnek és az örömnél köze van egymáshoz. Úgy, ahogy a keserűség fertőz, úgy az öröm, az Örömhír, az Evangélium is „fertőz” és terjed. Hála legyen érte a mi

Mennyei Atyánknak, aki mindezt előre elkészítette nekünk a világ kezdete óta.

A következő napokban Pál apostolnak egy igen hosszú mondatból álló, de mély és gazdag tartalommal felépített igeszakaszát segített megérteni a lelkészünk (Ef 1,1-14). Erre fel is készített, és sokan előre elolvastuk, ahogyan ezt javasolta. Bevallom, csak töredékét értettem meg elsőre, de Isten végtelen szeretete áradt ebből a levélből, ebből a hosszú, végtelennek tűnő mondatból, az a szeretet, amely soha nem fogy el, amivel Ő lehajol hozzánk, amihez mi nem tudunk felérni.

Lelkileg is fel kell nőni ahhoz, hogy mindezt megértsük. Képesek legyünk befogadni, átérezni, és amennyire tőlünk telik, viszonzni. Köszönöm Uram, hogy már első nap készítetted erre, intetted a kegyelemben való növekedésre!

„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban.” (Ef 1,3) Minden! **Mi szeretnénk egy kicsivel többet vagy valami mást, mint ami van, pedig Ő MINDENT ideadott értünk.** Még az egyszülött Fiát is! Azért, mert Ő ilyen kegyelmes és szerető Isten, és

nem azért, mert tettünk érte valamit. Eláraszt minket lelki áldásainak teljes gazdagságával, és mi mégis ennek csak a töredékeiből élünk. Add Uram, hogy egyre több helyet engedjek és szabadítsak föl a Te lelki áldásaidnak kegyelmed elfogadása által! Mert „*Öbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneinknek bocsánata is; kegyelme gazdagságából, amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel.*” (Ef 1,7-8)

A reggeli áhítatokon férfitestvéreink szolgáltak és közvetítették felénk Isten üzeneteit, az adott napra kijelölt, Református Kalauz szerinti igeszakaszból:

„...aki nagygyá akar lenni közöttetek, az legyen szolgátok; és aki első akar lenni közöttetek, az legyen mindenki rabszolgája. Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon...” (Mk 10,43-45) Köszönöm, Uram, hogy ilyen áldott munkát végeztél férfitestvéreink szívében, hogy megértették és átadták a rájuk bízott gondolatokat.

Bár a kisebbeket néha noszogatni kellett, hogy hagyják abba a játékot az áhítatok kezdése előtt, ők is jól érezték magukat a foglalkozásokon. Örömmel büszkélkedtek az elkészült olimpia témájú rajzokkal és egyéb szépségekkel. Az utolsó alkalmon még aranyérmet is kaptak. Hálás vagyok, hogy a nagyobb korosztálynak is külön lelki vezetője volt Székely Pál személyében. Jó látni, hogy szívesen vesznek részt a tábor után is a foglalkozásain.

Számomra az egyik legkedvesebb közös program az együtt éneklés, énektanulás volt. Nagy ajándék közösségünknek, hogy szinte mindig van hangszeres kíséret, idén kétféle hangszerrel is. Felemelő érzés gyermekekkel együtt énekelni a gyülekezetben, új énekeket tanulni, örülni, amikor néha itthon is eszükbe jut egy-egy régebbi, évekkal ezelőtt tanult dallam.

A napi áhítatokon kívül másfajta vidám meglepetésekben is volt részünk. A gyerekeket a lelkészeink egy kisebb „vidámparkkal”

lepték meg, amiről bővebben nem tudok beszámolni, mivel néhány másik anyukával és segítőkész apukával épp másfajta meglepetést készítettünk elő.

Köszönöm, Uram, hogy gyermekeinkre is gondod volt ezen a héten, és hogy az otthon maradt testvérekről, családtagokról sem feledkeztél meg.

Imádkozzunk, hogy a következő évben még többen legyünk, és senkinek se kelljen otthon maradni, aki szeretne eljönni. Hadd jelentsen ez a hét mindenkinek többet egy nyaralásnál, és add, hogy mindazzal, amivel megajándékoztál „Isten dicsőségének megszolgáltatására legyünk”. (Ef 1,12)

Császár Mónika

Gondold el
a legnagyobbat
Isten felől
- és még mindig
kicsinek látod Őt,
mert Ő olyan nagy,
hogy a legmerészebb
elképzelést is felülmúlja.

Az élet útján

Sebestyén Julianna tiszteletes asszony kérésére röviden leírnám, hogyan éltem meg a Covid alatti időszakot, hogyan kerültem közel Istenhez, hogyan értettem meg, mi a megtérés, és mit kell tennem ahhoz, hogy ez a folyamat kibontakozzon és erősödjön.

Vallásos családban nőttem fel, szüleim templomba jártak, de valahogy az igaz hit nem volt jelen az életünkben. Istent akkor hívtuk segítségül, ha baj, betegség vagy valamilyen rossz dolog történt. Később én is ezt a módszert követtem, **ha probléma volt imádkoztam, ha pedig minden jól alakult,**

akkor Isten a háttérbe szorult. Valahogy azonban mindig éreztem a jelenlétét. Azt, hogy figyel rám, törődik velem. Ha hívtam, Ő jött, megsegített, persze nem mindig úgy, ahogy én szerettem volna. Ilyenkor egymásra találtunk, de csak egy rövid időre. **Nem tudtam, hogy ezt a kapcsolatot meg is kell tartani, tenni kell érte.**

A Covid alatti időszakban történt egy lelki válság az életemben. Éreztem, hogy komoly személyiségváltozásra van szükségem. Elegem lett magamból! Elegem lett a sírásokból, a bűnös gondolataimból, teljesen meg akartam változni. Ismét Istent hívtam, tiszta szívből akartam ezt a változást. Kértem, hogy szabadítson meg ebből az állapotból.

Ez alatt az időszak alatt nem volt lehetőség közösségbe menni, ezért a YouTube-csatornán kezdtem el hallgatni igemagyarázatokat. Természetesen folyamatosan követtem a főt református istentiszteletek közvetítését is. Azóta napi szintem hallgatok igehirdetéseket, szinte szokásommá vált.

Lassan kezdett kitisztulni a folyamat, hogy hogyan haladjak tovább ezen az úton. Kértem és kaptam telefonos segítséget tiszteletes asszonytól és Zsuzsa nénitől, amiért nagyon hálás vagyok.

A vallásba beleszületünk, de a hitbe nem lehet beleszületni. A hit a személyes keresés gyümölcse. Kerestem Istent, és Ő is keresett engem. Újra kapcsolódtunk, de már nem engedem el soha többé. Isten kiemelt a bűn gödréből, és az élet útjára állított. Haladok tovább ezen az úton, változik a személyiségem, egyre több készséget kapok arra, hogy az Ő akaratát megértsem, elfogadjam és cselekedjem.

A napokban egy újabb komoly feladat elé állított az Úr, de hiszem, hogy erőt és kitartást is ad hozzá.

Kívánom, hogy minden ember keresse Őt tiszta szívből, találjanak egymásra, kapcsolódjanak és ne engedjék el egymást.

Gál Zsuzsanna

Választott nemzet

Bizonyágtételünk alapja az 1Péter 2,9-10 versei, mert arról szeretnénk beszélni, hogy az Úr Jézus milyen nagy tetteket vitt véghez eddig az életünkben:

„Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok.”

Veperdi Mátyás vagyok, feleségem Veperdi Kata, 4 éve vagyunk házasok, 2 kisfiunk van, Máté és Lukács. 2020 júliusában költöztünk Fótra, ősztől a Fót-Központi Református Gyülekezet tagjai lettünk.

Budapesten vallásos családba születtem, felmenőim között lelkészek, kántorok is voltak, én magam is parókián nőttem fel. Kisgyermekként megkeresztelttek, vasárnaponként vittek minket a templomba, gyermekistentiszteletre jártunk. Általános iskolába a Fasori Református gyülekezet Julianna iskolájába jártam, de a gyülekezethez nem kapcsolódtam. Ezt követően egy református gimnáziumba kerültem. Konfirmáltam, bár nem volt sok kedvem hozzá, a konfirmáció utáni első ifi órára még elmentem, de aztán többet oda sem. Amint lehetett vasárnaponként nem menni templomba, én nem mentem, inkább otthon voltam helyette, legtöbbször aludtam.

A gimnáziumban megbuktam, amit igazságtalannak éreztem, pótvizsgára eszem ágában sem volt elmenni, különben sem értem rá tanulni nyáron, mert végig fociztam. Ezért aztán átmentem egy másik, szintén vallásos gimnáziumba, ott évet ismételtam. Gimnazistaként éltem a magam életét, különböző társaságokban züllöttem, lázadtam. Sokat ittam, szerencsejáték-, kocsma-, pornófüggő lettem. Ezekbe vitt bele engem a kezem, a

lábam, a szemem. **Önmagamtól nem tudtam nem bűnben élni.**

Szerelmes lettem, de ezt az érzésem nem viszonzták, ezért elkeseredtem. Hogy jobb kedvem legyen, az interneten különböző motivációs idézeteket olvastam. Az egyik ilyen mondat annyira megtetszett, hogy rákerestem a szerzőjére. **Egy karok és lábak nélkül született,** keresztény motivációs tréner mondta. Elkezdtem nézni a videóit, elolvastam a könyveit, megdöbentem, hogy ez az **ember milyen boldognak tűnik, én meg szenvedek, pedig van karom is, lábam is.**

Ez vezetett odáig, hogy úgy döntöttem, hogy akkor én vasárnap elmegyek a templomba. Közel laktam ekkor a fadori gyülekezethez, eszembe jutottak a juliannás emlékek: a reggeli áhítatok, az aranymondások, amiket a gyereksereg kórusban ismételt a lelkész után. Így egyértelmű volt számomra, hogy vasárnap oda fogok menni. Utólag nagyon **hálás vagyok Istennek azért, hogy olyan helyre kerültem, ahol élő Igét hallgathattam,** nem engedte, hogy valamilyen karizmatikus irányba induljak. Mert voltam „kereszténynek” nevezett koncerten is, ahol feltettem a kezem, és elmondtam az imát, de ettől nem történt változás az életemben.

Vasárnaponként elkezdtem önként a Fasorba járni. Leültem a hátsó padosorok valamelyikébe, végighallgattam az igehirdetést, azután mentem haza. Feltűntek régi ismerősök, osztálytársak, iskolatársak. Hívogattak focizni, ifire. Előbbire hamar rá is kaptam, utóbbira is elmentem egy-egy alkalommal.

Körülbelül egy évig jártam így vasárnaponként. Szólt az Ige, az Úr pedig munkálkodott a szívemben. Ézsaiás könyvének 55. fejezetében a 10. versben ezt olvashatjuk: „Mert

ahogyan az eső és a hó le hull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” Bár ezt akkor még nem tudtam, de így történt az én életemben is. **Isten elkezdte megnyitni a szememet, megláttam bűnemet, elveszett voltomat.**

Megértettem, hogy Jézusra van szükségem, hogy Ő szenvedte el az én bűneim büntetését, Őtőle lehet bocsánatot kérni és kapni, Őbenne lehet új életet élni, egy másfajta életet, amilyenre én is vágytam. Nem az számít, hogy megkereszteltetek, hogy templomba vittek, hogy gyermekistentszetre jártam, hogy konfirmáltam, **nem az számít, hogy én mit tettem, hanem az, hogy Jézus Krisztus mit tett értem.** A

szószékről és máshonnan is hallottam a biatorbágyi Belmisszióról. Szerettem volna elmenni egy csendeshétre, és átadni az életemet az Úr Jézusnak. Kissé nehezemre esett jelentkezni a férfihétre, mindig is visszahúzódozó, szűkszávu voltam. Mit fogok én csinálni egy hétig kb. 50 férfi között? Majd csendben végigülöm a hetet – gondoltam magamban. De ez már az első napon bedőlt, ugyanis be kellett mutatkozni, mindenki előtt. Ott elmondtam, hogy kezdek valamit megérteni ebből az egészből, és tudom, hogy még nem tértem meg, de azzal a vággyal a szívemben jöttem a hétre, hogy ezt szeretném. Egész héten örömmel hallgattam az igehirdetéseket, előadásokat, az énekeket. Mind egyre közelebb vittek Jézushoz. Sokszor éreztem úgy, mintha az igehirdetés rólam és nekem szólt volna, én is ugyanebben

a helyzetben, állapotban vagyok – gondoltam. A hét vége felé egy lelkigondozói beszélgetésben, imádságban megvallottam Jézusnak a már felismert bűneimet, bocsánatot kértem, és elmondtam, hogy mostantól nem szeretnék a saját fejem után menni, szeretném, ha Ő irányítana, és Ő lenne az Úr az életemben. **Ekkor tértem meg, ekkor kaptam új életet Krisztusban.**

Megterésem után örömmel, hálás szívvel mentem a gyülekezetbe, nem csak vásárnaponként, hanem egyre több alkalomra, bekapcsolódtam különböző szolgálatokba is. Katával is igazán, először egy konyhai szolgálatban találkoztunk, majd később a gyermekek közötti szolgálatban. Személy szerint én nem társat keresni jártam az alkalmakra, szolgálatokba, hanem Jézusért, de mindeközben Ő megajándékozott társsal is. **Nagyon hálás vagyok azért, hogy egymást bibliaórákon, csendesnapokon, szolgálatokban, házi csoportos alkalmakon ismerhettük meg igazán.** Az egész folyamatot imádságban hordoztuk. Én nem szerettem volna próbálkozni, nagyon közel sem akartam hozzá kerülni, amíg Istentől „zöld jelzést” nem kapunk. Egy lelki testvéremtől kaptam egy igehirdetési kötetet. Az egyik prédikációnak ilyesmi címe volt: Evangélizáció egy esküvőn. Gondoltam ez számomra érdekes, aktuális téma lehet. Ebben az igehirdetésben volt pár mondat, amivel megerősített az Úr, hogy ezt a kapcsolatot nem mi találtuk ki, hanem Tőle lett ez a dolog. Aznap mondtam is Katának, hogy ez a kérdés eldőlt az Isten színe előtt, úgyhogy akkor ő lesz a feleségem.

Veperdi Kata vagyok, 12 évesen kerültem a Budapest-Fasori Református gyülekezetbe egy „véletlen” folytán, semmit nem tudva a Bibliáról. 6. osztályos általános iskolásként közeledett a gimnáziumi felvételi, és pusztán világi okokból (anyukám ismerte az akkori igazgatót) szóba került a Baár-Madas Református Gimnázium is, ahol hittanból is felvételiznem kellett, valamint elvárás volt a

lelkészi ajánlás. A felvételi előtt sem a Bibliát nem nagyon láttam, sem Végh Tamás bácsit, aki az ajánlást írta. Azonban Tamás bácsi akkor már ismerte édesapámat, és – talán rá tekintettel – megírta az ajánlásomat. Isten munkája az életemben – bár én erről mit sem tudtam még – már akkor elkezdődött: a hittanszobáiban megféleltem, és fel is vettek a középiskolába. Édesapám, aki akkoriban tért meg, elvitt minket a testvéreimmel Tahiba családos hétre, Kincskereső táborba, majd a gyülekezeti alkalmakra, a közösségbe. Hamar jól éreztük magunkat, egyre több barátunk lett, beilleszkedtünk. Tetszettek az énekek, a játékos tanítások, a kedves emberek. Úgy emlékszem, lelkesen jártunk, de még nem azért, mert megértettük volna, hogy miért is vagyunk a gyülekezetben igazából. Konfirmáció-előkészítőre is elkezdtem járni, majd a konfirmandus csendeshéten valamit meg is értettem abból szív szerint is, amiről tanultunk. Voltak bűneim, amikről világossá vált számomra, hogy Jézus a vérét adta értük. Az egyik szolgálóval imádságban le is tettük a bevallani mert bűneimet az Úr elé. Akkoriban éreztem valamit, ami miatt ez így történt. Egy-két év elteltével viszont nagyon messzire sodródtam az akkor megtapasztaltaktól. 16 éves koromig jártam istentiszteletre, az ifibe, csendeshetekre. Eljött viszont az az idő, amikor már nem éreztem magam jól a közösségben. Egyre jobban vonzott a világ, azok a dolgok, amiket a barátaimmal csináltunk, szerelem, bulizás, szabadság. Olyan dolgok, amiktől úgy éreztem, megfoszt az, hogy gyülekezetbe járok. Így hát el is maradtam. Megszakítottam minden kapcsolatot, ami a Fasorhoz kötött, még a templom környékét is igekeztem távolról elkerülni, nehogy véletlenül ismerősbe botoljak, aki majd az orrom alá dörgöli, hogy mennyire rosszul teszem, amit teszek. Lázadtam. Édesapámmal megromlott a kapcsolatunk, alig beszélünk egymással évekig. Haragudtam rá, amiért folyton a templomban volt. Érettségi után hamar el is költöztem otthonról, a magam

ura akartam lenni. **Függőségbe kerültem a saját életem feletti irányításhoz való ragaszkodástól.** Isten mérhetetlen kegyelme, hogy mindannak a megszámlálhatatlan gyalázatnak ellenére, amit elkövettem ellenem, megkönyörült rajtam 7 évvel ezelőtt. Óvatosan, lassan, türelmesen készítette a szívemet a Hozzá való visszatalálásra. Tékozlóként 7 évig éltem nélküle. Az igazi, „értelemmel” telt megtérésem 24 éves koromban történt, mikor már együtt éltem valakivel egy Isten előtt nem kedves kapcsolatban. Több, apróságnak tűnő dolog vezetett az Úrhoz vissza: a szüleim válása, majd édesapám új házassága, melyben megláttam, hogy én is hasonló kapcsolatra vágyom, de az enyém mennyire nem olyan, mint az. Új ismerős, akinek az életére irigy voltam, mert **olyan békesség sugárzott belőle, ami az enyémről akkoriban teljesen hiányzott, és akiről kiderült, hogy mindezt a Jézusba vetett hitéből nyeri.** Emlékezni kezdett a szívem, hogy valaha nekem is volt ilyen érzésem. Egy fadori testvér megismerése, aki úgy beszélt nekem a saját és ismerőseinek életéről, bukásairól és megtéréséről, mintha rólam beszélne. A szavai mélyre hatoltak, olyan gennyes sebeket pizskáltak meg, melyek rendkívül fájtak, de végre kifakadhattak és gyógyulásnak indulhattak. Már tudtam, hogy merre kellene keresni a gyógyulást az egyre inkább zátonyra futó életemből. **Meghoztam tehát a döntést Jézus Krisztus követésére vonatkozóan egy akkori napi áhítat sorai alapján:** „*Ha Isten Lelke felkavart téged, akkor engedelmeskedj a tőled telhető legteljesebb mértékben, ne törődj a következményekkel! ... Amikor az Isten látást ad valamiről, akkor vidd véghez! Ne bátoratlanítsd el, hogy mibe kerül!*” Amikor ezeket a sorokat olvastam, megrendült a szívem, úgy éreztem, hogy egyenesen hozzám beszél e sorok által az Úr. A kezembe akadt egy kis könyvjelző is Ézsaiás szavaival a régi Bibliámban, amit néhány héttel korábban hoztam el édesapámtól: „*Nem éheznek és nem szom-*

jznak... mert az tereleti őket, aki könyörült rajtuk, az vezeti őket forrásvizekhez.” (Ézs 49,10) A lap hátulján pedig: „Hátha egyszer ráakadsz... Szeretettel: Judit”. Az írás keltezése szinte napra pontosan két évvel korábbi volt. Édesapám felesége írta. Ők, és most már tudom, hogy annyian mások is a gyülekezetből hittek benne, imádkoztak érte, hogy legyen számomra visszaút. **Végre elhittem én is, hogy csak az Úrral van értelme az életemnek, és döntöttem.** Tudtam, hogy el kell költöznöm, és meg kell szakítanom az akkori kapcsolatomat. Istennek nagy kegyelme volt, hogy volt hova hazamennem az elrontott életemből. Nem csak fizikailag, hanem lelkileg is. Újra elkezdtem járni a Fasorba, végigjártam a 2014-es tavaszi keresztkérdések sorozatot, elkezdtem járni istentiszteletre, majd a fiatal felnőttek körébe. Újra lelki békét találtam, Isten új lelki családot, barátságokat adott. Az első szeretet heve után azonban néhány hónap elteltével tudat alatt elkezdtem azt várni, hogy „cserébe” a megtérésemért Isten meg fog ajándékozni a szívem nagy vágyaival. Abba a hamis bizonyosságba kerültem, hogy az életem feletti irányítást átadtam Istennek, miközben ugyanúgy a saját elképzeléseim szerint próbáltam megszerezni azt, amire a legjobban vágytam, a társat. Lassan szinte ugyanolyan messzire kerültem az Úrtól, mint megtérésem előtt, mert nem adta meg a kérésemet. Nehéz volt elfogadnom, hogy semmi sem jár nekem, azért mert az Urat választottam. Nehéz volt elfogadnom, hogy nem azokat az ajándékokat kaptam, amikre a leginkább vágnék. De kegyelméből megtartott, már nem szakadtam el teljesen Tőle, próbáltam bízni abban az Úrban, **Aki mindent odaadott már értem. Hogy ne gondoskodna rólam ezután is?**

Várakozással, a társra való vágyakozással telt el a következő két év számomra, ami alatt több területen szolgáltam a gyülekezetben. Iratterjesztés, keresztkérdések-sorozat, egyetemista ifisek közötti szolgálat, baba-

megőrzés és ovis gyermek-istentisztelet.

Matyival már 2014-ben találkoztunk a keresztkérdések sorozaton, ahol én szerveztem a vacsoraszolgálatot, Ő pedig (részemről) hívatlanul egyszer csak beállított az első alkalomra egy tálca saját készítésű süteménnyel. Rögtön észre is vettem őt, megállapítottam, hogy helyes fiatalember, de rögtön el is hessegettem a gondolatot magamtól, mert fiatalabb nálam, és nem is kezdeményezett konkrét ismerkedést, így feleslegesnek tartottam a vele való kapcsolatról álmodozni. Tudtunk egymásról, de eltelt úgy 2 év, hogy alig találkoztunk egymással annak ellenére, hogy mindketten rendszeresen jártunk a gyülekezetbe, csak más rétegalkalmakra, szolgálatokba.

Ezalatt részemről elkezdődött egy másik fiúval való ismerkedés, de hamar kiderült a dologról, hogy zsákutca, ennek ellenére újra nehezemre esett az elengedés. Kezdtem Istennel szemben is bizalmatlanná válni, hogy „meg tudja-e adni” a társat, vagy inkább nekem kell gondoskodnom erről.

2016 tavaszára oda jutottam a türelmetlenségben, hogy inkább elkezdtem nyitni már olyan felé is, aki magát ugyan istenhívő reformátusnak mondta, de az élete nem ezt igazolta: megfértek az állítólagos keresztyén hite mellett a meditáció és különböző keleti filozófiák tanításai is. Néhány találkozás után tudtam, hogy ez az út sem járható, és egyre jobban haragudtam Istenre, hogy miért hagy cserben. Pedig Ő sosem ígérte meg nekem, hogy társat fog adni, én mégsem tudtam ezt a vágyat elengedni.

Egészen 2016 augusztusáig, amikor is Matyival újra egymás mellé kerültünk a szolgálatban az ovis gyermekek közé. Úgy gondoltam, hogy vele aztán biztosan nem lesz semmi, csak szolgálatba, csendesnapra vagy istentiszteletre hívott, vagy valamilyen lelki alkalmon találkoztunk össze.

Még semmi jelét nem mutatta annak, hogy érdeklődne utánam, mégis feltűnt, hogy ahhoz képest, hogy 2 évig szinte nem is talál-

koztunk, egyszer csak minden szolgálatban együtt voltunk, és készségesen ajánlkozott, hogy hazavisz az alkalmak után.

Végül megtört a jég, és elhívott egy hivatalos első randevúra, majd közölte, hogy igazából szerintem már hetek óta randizunk.

Én azért imádkoztam, hogy ne legyen még egy „talán” az életemben. Isten megadta a kérésemet, és néhány hét után elém állt, és azt mondta, hogy ő **megfogadta, hogy addig semennyire nem fog közeledni egy lány felé sem, amíg nem tudja biztosan, hogy Isten őt szánta feleségül.** Megdöbbenett a kijelentése, de közben nem győztem magamban hálát adni Istennek azért, hogy ilyen hamar, ennyire kristálytisztán megadta a választ a kérdésemre. Ezután már csak azért imádkoztam, hogy Isten adja meg az érzéseket is a szívembe Matyi iránt, hogy teljes szívemből meg is szerethessem azt, akit Ő adott társul nekem. Hamar teljesítette ezt a kérést is.

Innentől kezdve nem volt kérdés előttünk a közös út, hamarosan hivatalosan is eljegyeztett, és néhány hónap elteltével összeházasodtunk 2017 júniusában.

2018 áprilisában született első gyermekünk, Máté, 2019 novemberében pedig második, Lukács. Budapest 7. kerületében egy 2. emeleti kis bérelt lakásban éltünk, és nagyon vágytunk már saját otthonra. Ragaszkodtunk a gyülekezetünkhöz, és nem szerettünk volna messzire költözni, főleg a gyerekeink miatt sem, hogy ne kelljen világi óvodába, iskolába járniuk. De Isten más utat készített számunkra. Fóton készített helyet, így 2020 júliusában költöztünk jelenlegi otthonunkba. Ezt követte a gyülekezetváltás, mely előbb az én szívemben született meg vágyként, végül nyár végén Matyi számára is világos lett Isten iránymutatása.

Bár nehéz volt a sok ismerős, szeretett barát, testvér hátrahagyása, de élő hitű gyülekezetre, gyülekezeti óvodára, kedves barátokra találtunk itt is, és **egyre inkább látjuk, hogy Isten hogyan áldja meg azt, hogy ha az Ő**

akaratára és útjára állunk, és nem visszatekintgetünk a régi, jól megszokott hely felé.

Hálásak vagyunk azért a sok csodálatos dologért, amit elvégzett az életünkben az Úr, és hogy Krisztusban új életben járhatunk. De ez nem jelenti azt, hogy azóta mindig minden rendben van, mindig örülünk. Eszembe jut egy nyár közepi beszélgetésünk, ami egy nehéz, fájdalommal járó „beavatkozás” volt. De tudtunk bűneinkről beszélni, azokat Istennel és egymással rendezni, ezek után felszabadultunk, nyomasztó terhek kerültek le rólunk. Közelebb kerülünk Jézushoz és egymáshoz. A hívő életünk harctéren zajlik, megvannak a mindennapos harcaink. **Az új életben is sokszor megbotlunk, elesünk, vétkezünk. De az Úr fel-emel! Őhozzá jöhetünk bűneinkkel, Tőle kaphatunk bocsánatot, Ő tart meg bennünket.**

Isten szava

A jó Isten hozzánk
sohasem szólt szebben,
soha meghatóbban,
mint a szeretetben.

Szívünk dobogása
az Isten beszéde,
megérti a földnek
minden nemzetsége.

Minden falat, amit
megfelezel mással:
fölér Isten előtt
egy-egy imádsággal.

S míg födeled védőn
hajlik az árvára:
ha szalmafedél is,
az az Isten háza.

Mert az Isten hozzánk
sohasem szól szebben,
mint a könyörülő,
édes szeretetben.

Túrmezei Erzsébet

Isten csodája az életünkben

Történetünk tavaly november utolsó heteiben kezdődött. Beteg lett a férjem, és én azt gondoltam, hogy ez csak egy tipikus férfinát-ha, reménykedtem benne, hogy egy hét alatt túl lesz(ünk) rajta.

Pár nap múlva észrevette, hogy nem érzi egyáltalán az ízeket és a szagokat. Nagyon megijedtem, mert ahogy olvasni lehet, ez a koronavírus egyik tipikus tünete. Kértünk tesztet, nem csak neki, hanem nekem is, mert akkor én már a 36. terhességi hétben jártam.

Egy tesztállomásra rendelték minket (november 27-én), és miközben vártuk a gyors teszt eredményét (ami kb. 10-15 perc), magamban imádkoztam, hogy „Kérlek Uram, negatív legyen...”, mi lesz akkor a babával, a szüléssel, hol és milyen orvosoknál? Teljesen „egyedül” leszek, Szabolcs be sem jöhet velem? Mi lesz, ha valamiről dönteni kell és egyedül leszek?

Teljesen elveszett voltam, közben Szabolcs azt mondogatta – miközben vártunk –, hogy minden rendben lesz. Ő nem is esett akkora kétségbe, mint én, mert bízott/bízik az Úrban. Én is bízom az Úrban, gondoskodó szeretetében is, de annyi rosszat olvastam covidosan szült kismamákról, hogy a félelem elhatalmasodott rajtam.

Végül az én teszttem negatív lett, Szabolcsé pedig pozitív, tehát akkor az egész család karantén alatt lesz két hétig. (Közben a nagyobbik gyerökünk, Kristóf is kezdett belázasodni, de gyorsan át is ment rajta a betegség, kb. két nap alatt.)

Rendszerezem olvasom a „Csendes percek Istennel” – virtuális kávézó nőknek blogot, és azon a vasárnapon (november 29-én) a következő címmel találtam szembe magam: „Ki irányítja a jövődet?” A következő Igével: „*Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatárolása szerint elhívott.*” (Róm 8,28) És az első mondat: „Az egyik legnagyobb félelem, amivel szembené-

zel ebben az életben a jövőtől való félelem. Félted a családod, a barátaid, a munkád, a közösséged és köztük minden más jövőjét.” Teljesen magaménak éreztem ezt az írást, **közben visszataláltam a megnyugvásra, hogy Isten azért adta nekünk a pocakomban lakó gyerkcőcöt, mert szeret minket, és vigyázni fog ránk, csak át kell adni Neki a teljes életünket, és szabadságunk lesz a félelemtől.**

A következő két hétben úgy éreztem, hogy folyamatosan a blogon keresztül üzen nekem Isten, hogy bízzak benne, nem lesz semmi gond. Olyan Igéket olvastam, ami erőt adott, hogy ne hatalmasodjék el rajtam az aggodás. Nem volt egyszerű menet. Ezeket a harcokat magamban minden nap végig kellett zongoráznom.

Néhány erősebb napot hadd osszak meg a testvéreikkel.

December 2. „Mire neveljük őket?” Ige: „*Ha haragusztok is, ne vétkezzetek.*” (Ef 4,26a) Kristóffal már néha nagyon türelmetlen voltam, pedig ő nem tehetett semmiről, csak élte a dacos/hisztis két-évesek életét, közben érezte, hogy az édesanyja valamiért idegesebb. De hát ugye miért ne pont ebben a helyzetben tanítana Isten türelemre? Legyek türelmes a nevelésben, a várakozásban. Milyen egyszerű dolgok, közben pedig nehezen kivitelezhetőek.

Mindeközben én is elkaptam a vírust, a pozitív teszttel újra kezdődött a karantén számítása, pedig a szülés kiírt időpontja vészesen közeledett (dec. 24.) Egy újabb mélypont. Nem voltak erős tüneteim: megfázás, orrdugulás, ízérzékelés- és szagvesztés.

December 8. „Aggodásról” címmel olvastam az aznapi áhitatot, amiből kijutott minden napra. „Isten azt akarja, hogy vigyük elé aggodalmainkat, de nem jó, ha az aggodás az első számú ok, amiért hozzá fordulunk.”

Közben a napi Ige a következő volt: „*Jön az*

Úr napja, bizony, közel van már!” (Jóel 2,1b) (Mi az evangélikus útmutatót szoktuk olvasni.) Itt már éreztem, hogy ez egy nagyon konkrét üzenet, hogy már csak napok vannak hátra a szülésig.

December 10. Belefáradtam az Istenre való várakozásba.

Izsák sosem adta fel a reményt, hogy Isten a lehetetlent is lehetségessé tudja tenni. Megtanulta, hogy Isten mindig gondoskodik róla. Ennél a napnál az áhitat végén lévő imádság nagyon megerősített, és itt már képes voltam elengedni minden rossz gondolatot, átadni magam teljesen Isten gondoskodásának, egyfajta nyugodtságot kaptam. Elfogadtam, hogy Isten ott lesz velem, még ha a férjem nem is jöhet be, nem leszek teljesen egyedül a szülés alatt.

„Uram, segíts, hogy türelmes legyek, hogy ne lankadjon a hitem, mialatt várom választ. Segíts, hogy izgatott várakozással nézzek annak a napnak elébe, mikor végre kiderül, hogyan válaszolod meg könyörgésemet. Jézus nevében,

Ámen.”

Végül december 12-én született meg a kislányunk, Kis Zsófia Kata. A születése is nagyon izgalmas, kalandos volt. Elég gyorsan érkezett meg erre a világra, annyira gyorsan, hogy nem szerette volna megvárni, amíg beérünk a kórház épületébe, neki elég volt, hogy az autó az SBO ajtaja előtt áll. Ezen felül még akkora bizalmat szavazott meg előre édesapjának, hogy az ő kezei közé született meg.

Végül Isten megajándékozott minket nem csak egy gyönyörű kislánnyal, hanem egy ritka szülés élményével, ahol elintézte nekem, hogy a férjem is ott lehessen, ne „csak” Ő.

Megerősödvé a hitben, és egy előkarácsonyi ajándékkal mentünk haza a kórházból.

Kis Szabolcs Máténé, Kata

Az Úr munkatársai

„Mindennek rendelt ideje van.” (Préd 3,1)

Minden életkor más és más kihívások, feladatok elé állítja az embert.

Mi, a Napraforgó Omega csoport tagjai is szeretnénk megérteni a nyugdíjas, öregedő életszakaszunkban, hogy vajon mire rendelt idő ez az életünkben.

Nyilvánvaló, hogy nem kezdünk már házépítésbe. Nem most indítunk be egy nagy vállalkozást. Nem indulunk a '22-es választásokon. Nem leszünk élsportolók, nem nevezzük be a Balatont átúszni akarók népes seregébe... Akkor mégis milyen célt tűzzünk ki magunk elé?

Pál apostol a Filippiben élő gyülekezetnek így foglalja össze az öregkori életprogramját:

„.... szorongattatom e kettő között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb; De e testben megmaradnom szükségesebb ti érettek. És ebben bízva, tudom, hogy megmaradok és együtt maradok mindnyájatokkal a ti hitben való gyarapodástokra és örömödre.” (Fil 1,23-25)

Már itt lenne az ideje a története befejezésének, az elköltözésének, de úgy ítéli meg, hogy halasztania kell, még szükség van itt rá! Feladata van! Még sokan rászorulnak a köztük, értük végzett szolgálatára. Pál úgy nevezi a rábízottakat, hogy „gyermekeim”, akikért küzd, akiket el akar juttatni Isten ismeretére, a Jézus Krisztussal való éltető kapcsolatra vagy másképpen az újjászületésre. Mindkét célkitűzés csak érett hitű, Istentől tanított ember gondolkodásában jelenik

meg: „elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb”; vagy pedig „együtt maradok mindnyájatokkal a ti hitben való gyarapodástokra és örömödre”.

S mi, Napraforgó Omegások érett hittel, Istentől tanítottan szeretnénk eltölteni a nekünk adott időt! Nekünk is van feladatunk! Ha az Úrra figyelünk, akkor ezt megérthetjük, és engedelmeskedhetünk akaratainak.

Most olvastuk Ezékiel próféta könyvében: az Úr munkatársat keres!

„Kerestem köztük valakit, aki építené a falat, és odaállna a résre szíнем elé az országért,

hogy ne pusztítsam el, de nem találtam.” (Ez 22,30)

Most még kegyelmi időben él a családjunk, a rokonságunk, a szomszédaink, a baráti körünk... de ez az idő lejár, s akkor Isten megméri az ember életét, a miénket és a szereteteink, ránk bízottak életét! S hijával találta, aki Jézus nélkül ér el a megmérettetésre.

Hányan élnek körülötünk, akik csak tőlünk hallhatnak Jézusról, a Megmentőről? Akinek a kegyelme elég, Akiért Isten könyörül?

A Kolossé levelet olvasva

fölfigyeltem egy többször ismétlődő megálatapításra: ÉRTETEK!

- „Így tanultátok ezt Epafrásztól, szeretett szolgatársunktól, aki a Krisztus hű szolgája értetek.” (Kol 1,7)

- „Köszönt titeket Epafrász, aki közületek való, Krisztus Jézus szolgája, aki mindenkor küzd értetek imádságaiban, **hogy tökéletesen, teljes bizonyossággal, állhatatosan maradjatok mindabban, ami az Isten akarat.** Mert tanúskodom róla, hogy sokat fárad értetek.” (Kol 4,12-13)

Küzd, fárad értetek. Világos a cél: maradjatok mindabban, ami Isten akarata.

Pál a maga küzdelméről is ír, amiért még életben kell maradnia! De jó lenne vele egy húron pendülni, ha minket is ilyen buzgóság tölthetne be a számunkra drága emberek iránt! Ez a szíve vágya: „szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek” (Kol 1,9-11)

- hogy tökéletesen megismerjétek az Ő akaratát,

- hogy élhessetek az Úrhoz méltóan, teljes mértékben az Ő tetszésére,

- és teremjete gyümölcsöt mindenfajta jó cselekedettel,

- és növekedjete Isten ismeretében.

- Erősödjete meg minden erővel... a teljes állhatatosságra és az örömmel viselt hosszútúrra.

Ezek az ő imatémái. Tanulhatunk tőle: mi az igazán fontos szeretteink életében, amiért érdemes küzdenünk, fáradnunk, itt maradnunk mint Krisztus szolgáinak a mieinkért, vagyis érettük!

Katona Zsuzsanna

Beszámoló

- a Napraforgó Omega csoport

Tábi, Sion hegyi táborozásáról -

Gyülekezetünk Omega csoportjával Isten kegyelméből ismét együtt lehettünk augusztus 28-31-ig Tahiban, a „Sion hegyén”.

Öröm és hála volt a szívünkben, hogy milyen sokan összejöttek. Külön öröm volt, hogy olyan gyülekezeti tagok is részt vettek ezen az alkalmon, akik még ilyen helyen nem jártak.

Nagyon szép, csendes, fákkal teli, rendezett, tiszta környezet fogadott minket. Szinte tudtuk, hogy minden adott a pihenésre és az Úrral való találkozásra.

Sok-sok közös beszélgetés és kirándulások tették szebbé a kapott napokat. Jézus Krisztus csodaképpen készítette el számunkra az alkalmat. Gondoskodott testi és lelki táplálékról. Vágy volt a szívünkben, hogy Jézus Krisztus Igében és beszélgetésekben, bizony-

ságtételeken keresztül beszélhessen velünk.

Első alkalommal elhangzottak kérdések is felénk, amiről mindenki elmélkedhetett, hogy őrá mi vonatkozik, és lehetett beszélni róla:

Van-e bensőséges kapcsolatunk Jézus Krisztussal?

Van-e vágyakozásunk Jézus Krisztust megismerni?

Kérjük-e, hogy segítsen megérteni az Igében leírtakat, üzeneteket?

Kérjük-e, hogy segítsen rendezni az elrontott dolgainkat?

És ha megismerjük Őt, miért nincs sok esetben változás az életünkben?

A megtért keresztyén embernek el kell tudni mondani, hogy mi változott az életében, hogyan tudott Jézus Krisztussal bizonyos dolgokat másképp csinálni.

Meghallgattunk négy bizonyágtételt, amiből nagyon sokat lehetett épülni és tanulni.

Egy gödi testvérünk Jézus Krisztust megismerve és átadva az életét elmondta, hogy milyen nagy dolgot vitt végbe benne. Hogyan változtak meg a gondolatai, és hogyan rendeződtek át az életében bizonyos dolgok, és hogyan tud már másképp cselekedni. Rendeződött a családi életük, és helyreállt férjével is a meghitt kapcsolata. Örömmel számolt be, hogy azóta már együtt járnak az Úr házába vasárnaponként.

A másik testvérünk arról tett bizonyágot, hogy milyen nehéz életúton vitte át őt az Úr Jézus. Mivel már akkor szoros volt a kapcsolata az Úrral, könnyebb volt számára elfogadni a tényeket, ami persze nem volt így sem könnyű. A nyáron kapott diagnózist is az Ő kezébe tette le, és csak imádkozni tudott, hogy megértse a miérteket. Megtapasztalta, hogy ebben a nehéz helyzetben is mellette és vele volt Jézus Krisztus, és átsegítette őt a nagy műtéten és sok kezelésen. Bizakodva várja a következő vizsgálatok eredményét. Imádságban kérjük az ő felgyógyulását. Ilyen helyzetekben is ott van az Úr, csak figyelni kell Rá.

A harmadik testvérünk arról tett bizonyosságot, hogy az elrontott életét – amit Jézus Krisztus nélkül élt – hogyan vezette ki ebből az életszakaszból. A pénz bálványától hogyan szabadult meg, Jézus Krisztus Szentlélek által hogyan munkálkodik az ő és családja életében. A betegségeken keresztül hogyan vitte át őt is, és segített neki a nehéz napokon. Elmondta, milyen szoros kapcsolata van az Úr Jézussal, és nagyon sok áldást kap egy-egy testvértől, amikor megtérésre segít valakit. Jézus Krisztus nagyon sok jóval áldotta meg őt, amit hálás szívvel köszön meg minden nap.

A negyedik testvérünk is arról tett bizonyosságot, hogy Jézus Krisztust megismerve milyen változáson mentek át férjével együtt, hogyan kaptak békességet és másképp látást. Hogyan tudták tényként elfogadni a kisunoka betegségét, mint frissen megtértek. Különböző nagyon nehéz próbatételeket milyen módon tudtak elfogadni és az Úr kezébe letenni.

Ezeket mind-mind átélni és megélni csak úgy lehet, ha Jézus Krisztussal nagyon szoros a kapcsolatunk és napi szinten van Vele találkozásunk és beszélgetésünk igelovlasáson és imádkozáson keresztül.

A szolgálatok nagyon fontosak az életünkben. Mivel nagy létszámmal voltunk jelen, így nem fértünk el a lenti teremben, ezért a Sion hegyen, a kistemplomban voltak az alkalmak. Egy kedves testvérünk vállalta a szolgálatot, és a nehezen mozgó testvéreket felvitte minden alkalomra. Ez azt jelentette, hogy ki kellett menni a területről, és megkezdve az épületet az utcáról vitte fel őket kocsival. Köszönjük ezeket a szolgálatokat is. Esténként mindig az aznapi öszövétségi Igét vettük, az alkalmat egy-egy házaspár tartotta, ők adták át nekünk az Ige üzenetét.

A 2Kor 2,18-ban Ezékiel királyról volt szó, hogy mennyire Isten akaratát cselekedte. Semmit nem tűrt meg, ami nem Istentől való volt. Ő bízott az Úrban és ragaszkodott Hozzá, népét is visszavezette az Úrhoz, és min-

dent az Ő kezébe tett.

Kérdés: mi tudjuk-e az Ő kezébe tenni az életünket és minden gondunkat, nehezeinket és aggodalmainkat? Megvan-e a Vele való kapcsolatunk és bizalmunk, mert ha igen, Ő folyamatosan munkálkodik bennünk. Engedjük, hogy Jézus Krisztus íranyítsa az életünket! Soha ne engedjünk a Sátánnak, mert ő az ömberünket adja viszsza, és igyekszik tönkretenni azt, amit Jézus Krisztus felépített bennünk, és elveszi a békességünket, nyugalunkat.

Merjük az életünket Jézus kezébe tenni, és hagyjuk, hogy Ő munkálkodjon az életünkben!

Mindenki kapott egy kedves Igét, a miénkkel szeretnénk zárni a beszámolóinkat:

„Jobb nekem a te törvényed, mint ezernyi arany és ezüst.” (Zsolt 119,72)

„Ne keményítsétek meg a szíveteket.” (Zsid 3,8)

Dudás József és Dudás Józsefné

**„Ha valaki jönni akar én utánam,
tagadja meg magát!”**

Mit nem jelent ez?

- egy időre valamiről lemondani
- önmagát elpusztítani
- nagy elhatározásokat
- megfékezni magát
- erőt venni magán
- önuralmat gyakorolni
- nem örülni már semminek.

Ez mind emberi erőlködés!

Mit jelent ez?

- nem tekintem az életemet prédának
- nem hajhászom a gyönyört, az élvezeteket
- nem vagyok rabja szenvedélynek
- az ösztönéletem fegyelmezett
- nem vagyok a világ közepe
- tudom, hogy nincs bennem jó.

Mindezt a Szentlélek által!

Megszabadítva

„Rád szállnak mindezek az áldások, és kísérek téged, ha hallgatsz az Úrnak, Istenednek a szavára.” (5Móz 28,2)

Berán Krisztina vagyok. Nem sokan ismernek engem a gyülekezetből, pedig már gyermekkorom óta járok ide az én legjobb barát-nőm által, aki mindig hívogatott engem. Először csak az istentiszteletekre jártam vasárnaponként, aztán már az ifire is együtt mentünk! Később férjhez mentem, aztán sajnos elköltöztünk egy időre és megszakadt az addigi gyülekezeti életem.

Nagyon eltávolodtam az Úrtól, a gyülekezet-től és a barátnőmtől. **Azt gondoltam, minék is nekem mindez, boldogulok én egyedül is.**

Férjem még hírből sem ismerte Istent, Jézust, és hát mivel addigra már én is nagyon eltávolodtam, így már én sem beszéltem róla, sőt szégyelltem is volna beszélni a Bibliáról vagy bármiről, ami ezzel egyáltalán kapcsolatos! **Mivel mindentől távol voltam, ami csak egy kicsit is vissza tudott volna terelni a jó útra, így megkaparintott magának a Sátán. Belementem az okkultizmus minden formájába, mindenbe, amibe nem lett volna szabad.**

Így vágtunk bele férjemmel a gyermekvállalásba. Sajnos nem jött össze természetes úton, így orvoshoz mentünk. 13 évig próbálkoztunk, lombikprogramban vettünk részt, beültetés beültetést követett, de hiába, csak nem akart összejönni, feladtam. Közben visszaköltöztünk Fótra, sikerült itt házat venni. Mindeközben én mit sem tudtam arról, hogy az én legjobb barátnőm – inkább már Testvérem, mert olyan nekem – szüntelenül imádkozott értem, kérte az Urat, hogy ne hagyjon engem elveszni. Mikor visszaköltöztünk, a barátnőm újra eljött hozzám, sokszor, nagyon sokszor nem hagyott békén, újra beszélt nekem Istenről, hozott nekem Bibliaolvasó Kalauzt, „szekált”, hogy menjek vele templomba... egy idő után megad-

tam magam, elmentem. Újrakezdődött a gyülekezeti életem! Beszélgettünk a férjemmel, hogy csak jó lenne megpróbálni újra a lombikprogramot, nagyon szeretnénk volna gyermekeket. Aztán kaptam az Úrtól egy bizony-ságot, hogy igen, próbáljam meg újra! Az Ige a következő volt: *„Rád szállnak mindezek az áldások, és kísérek téged, ha hallgatsz az Úrnak, Istenednek a szavára.” (5Móz 28,2); „Áldott lesz méhed gyümölcse...” (5Móz 28,4)*

Megbeszéltük férjemmel, és újra belevágtunk, hiszen úgyis van még lefagyaszttva embriónk, így nem kellett teljesen újrakezde-nünk mindent előről. Hittem, hogy most tényleg sikerülni fog annyi szenvedés, keserűség, bánat után, nem és nem hagyhat cserben az Úr, hiszen újra visszataláltam hozzá, bizony-ságot is kaptam, hogy lesz gyerme-kem! Megtörtént a beültetés, telve remény-nyel, de közben mégis félelemmel vártuk az eredményt, és nem, megint nem sikerült. Ismét **összetörtem, tele lettem haraggal, gyűlölettel, és újra elfordultam az Úrtól, életem legnagyobb hibáját követtem el – nem hittem a szavának!**

Aztán hónapok teltek el, a barátnőm nem adta fel, pedig nagyon megbántottam őt is, meg az Urat is azzal, hogy újra megtagadtam és eltaszítottam magamtól mindkettőjüket! Odáig fajult, hogy mondtam a barátnőmnek, hogy ne is jöjjön hozzám, ha nem tud másról beszélni csak az ő Istenéről! Ő mégis beszélt az Úrról, valahogy tudta azt, hogy úgysem fogom kihajítani, hiszen a legjobb barátnőm, a testvérem! Aztán megint jött az üzenet az Úrtól, több helyen is elém jött a következő Ige: *„Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitják nek-tek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitják.” (Mt 7,7-8)*

Megdöbrentem. Leesett: hiszen én nem is kértem, csak természetesnek vettem azt, hogy mivel az Úr ígéretet tett nekem, így tuti biztos az, hogy megkapom életem legna-gyobb ajándékát! Így hát megkértem barát-

nőmet, hogy imádkozzunk együtt. Kérjük az Urat együtt, hogy adja meg az ajándékát, tegyen csodát! Így elmentünk férjemmel az utolsó beültetésre. Teljesen nyugodt voltam, tele volt a szívem az Úrral, így tudtam, hogy most biztosan sikerülni fog, hiszen kértem, és meg is adatott a legnagyobb csoda, ami az ember életében történhet – egy új kicsi élet növekedett a szívem alatt!

Megszületett a mi kis csodánk: Zoé!

A férjemnek sem szögyelltem már beszélni az Úrról, sőt szerettem volna, ha megkereszteljük a mi kis csodánkat, hiszen Istentől kaptuk, természetes volt, hogy a kezébe tegyük kislányunk életét. Ezért barátnőmet felkértük, legyen Zoé keresztanyukája, hiszen nem is tudtam volna azt elképzelni, hogy más legyen, tudtam azt, hogy segíteni fogja Zoét abban, hogy minél közelebb kerüljön Istenhez, jó példát fog neki mutatni. Megkértem, beszéljen a református lelkész-szel a keresztlőről. Így találkoztam tiszteletes asszonnyal, ezáltal kerültem be a baba-mama körbe, ahol akkora szeretettel fogadtak, amit el sem tudtam képzelni!

Aztán megtörtént a keresztlő, jártunk a baba-mama körbe, majd eljött az idő, felvették Zoét a Száz Juhocska oviba, beszoktatás nehézségei stb... **Egyedül maradtam!** Eltelt egy hónap, Zoé oviba járt, én **egyre jobban magamba roskadtam.** Közben jött a járvány, férjem még többet dolgozott, mint előtte. **Éreztem, nem stimmel valami, valami emésztett legbelül, haragudtam az emberekre, a világra,** megijedtem. Mit történik velem már megint? Nem tudtam! Felhívtam tiszteletes asszonyt, kértem, hadd menjek el hozzá, beszélünk kellene, valami baj van velem! Elmentem hozzá, először csak beszélgettünk, elmondtam neki, hogy nagyon dühös vagyok, állandóan fáradt, nem tudok aludni, ideges vagyok, valami baj van! **Aztán eljutottunk oda, hogy elmondtam neki – nyakig, sőt még annál is jobban benne voltam az okkultizmus világában.** Szögyelltem magam. Tiszteletes asszony adott

egy könyvet, hogy olvassam el, vessem papírra, hogy én mi felé nyitottam az okkultizmus világában, írjam le a bűneimet – megtegyem.

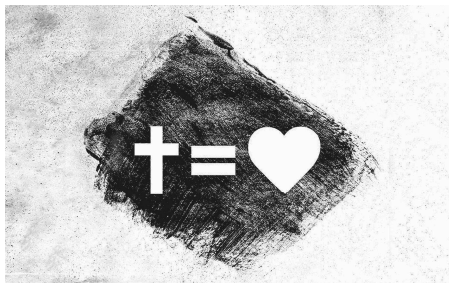
A kapott könyv címe ez volt: „Ajtónyitás, de kinek?”, elolvastam, majd eltelt jó sok idő, és már nagyon sürgetőnek éreztem, hogy újra találkozunk, mert nem és nem múlt a haragom, az idegesség, az álmatlanság stb... sőt még rosszabb lett – rémálmaim is lettek –, nem bírtam tovább! 2020. október 15-én mentem újra lelkigondozásra. **Féltem, nem tudtam mitől, de szinte rettegtem.** Annyira, hogy rosszul voltam, fulladoztam, hányingerem volt.

Elkezdünk beszélgetni, tiszteletes asszony mondta, hogy kérjem az Urat, vegye el bűneimet, valljam meg egyenként, adjam át az Úrnak, és kérjem, bocsásson meg, adjon új szívet. Alig tudtam hangosan kimondani a bűneimet, kérni a bűnbocsánatot, azt hittem, megfulladok, nem tudtam beszélni, rosszul lét gyötört, hihetetlen fizikai fájdalmat éreztem. Nagyon fáj! **De akkor ott, a bűneim megvallása után** 2020. október 15-én délután **új szívet kaptam, újjászülettem,** és akkor már tudtam, hogy az újjászületés fájó olyan nagyon, hiszen megszületni nem olyan könnyű.

Nap mint nap megélem azt, hogy milyen csodálatos az Úr ölelő karjaiban lenni, és azt is, hogy minden nap valami új kis csodával ajándékoz meg engem. **Egészen másképpen látom a világot, sokkal jobb az életem, mióta az Úr kezébe helyeztem, és új szívet kaptam!** Minden nap megkapom az útmutatásomat, és ez annyira csodálatos érzés, és az is, hogy tudom, már nem vagyok egyedül, és ez nagyon fontos. Van nekem egy Atyám, aki meghallgat, támogat, nevelget, formál, feltétel nélkül szeret, mint ahogyan én teszem az én gyermekemmel. Ennél nagyobb csoda nem is történhetett volna az életemben! Igyekszem azt tenni, ami az Úrnak kedves, bevallom, nem könnyű ebben a világban, de mindent megteszek. Azóta tanulok,

mint egy kisgyermek, hogy fejlődjek és formálódjak az Úrban, és minden nap kérem: „Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!”

(Zsolt 139,23-24)

Mi a közös a prófétákban és az óvónőkben?

Ezzel a különös kérdéssel lepett meg minket a legutóbbi óvónőknek tartott áhítaton Székely Pál segédlelkész. A tartalmas, áldott együttlét néhány mondata tovább gyűrűzött a fejemben: valóban, a gyermekek számára mi különleges emberek vagyunk. Isszák és nagyon komolyan veszik tanításainkat, mérőföldkő lehet életükben egy-egy Istentől ihletett mondatunk. Eszembe jut egy évekkkel ezelőtti esemény – nem szeretném soha elfelejteni, inkább megosztom veletek is:

Énekfoglalkozásra általában nagyon alaposan készülök. Szeretem, sokat ad a gyerekeknek, örömünk közös. Öreg szintetizátorom már sokszor tett jó szolgálatot, aznap is meg akartam örvendeztetni a gyerekeket egy kis saját játéku zenével csekély repertoáromból, amit mindig áhítatosan hallgatnak. A hangszer azonban már egy ideje „akadékoskodott”, vagy legalábbis volt már rá példa, hogy meg kellett küzdenem áram alá helyezésével. (Elárulom, hogy technikai hozzáértésem hiányát rendre imádsággal pótoltam, és nem egyszer a gyerekek is szem- és fültanúi voltak, ahogy a nem reagá-

ló fényjelzés imádság és némi vezetékgazgatás után kigyulladt.)

Azon a bizonyos reggelen a kicsik szokás szerint ott sűrögtek-forogtak az előkészületknél, és újfent tapasztaltuk, hogy a már tízórai előtt bekapcsolt szintetizátor kijelzője nem világít. Mivel ígéretük volt a tízórai utáni muzsikára, megkérdezték:

- Ági néni, most mit fogsz csinálni?

- Megkérem Istent, aztán majd meglátjuk.

- **Isten mindig megteszi, amit kérsz tőle?**

- Nem, nem mindig. **Amikor nem, akkor valami jobbat készít helyette.**

Tízórai után körbeültünk a gyerekekkel, de a hangszer imádság után sem akart működni. Félretettem, és elővettem a metalofont. És amit akkor Petike mondott, szeretném egy életen át saját mondatommá tenni csalódásaim idejére:

„Ági néni, én már olyan kíváncsian várom, milyen jobbat készített nekünk Isten a zongorázásod helyett!”

Nem csalódott. Az improvizált énekfoglalkozáson Isten gazdag áldása volt – ők talán már el is felejtették mennyire. Én nem...

Epilógus: Petike nevét azóta egy kisbárány kesztyűbáb őrzi. A szintetizátort meg végre elvittem megjavíttatni. És lehetetlen helyzetekben azóta is bátran kérem imában a gyerekek füle hallatára a megoldást – nem egyszer azonnali meghallgatással nyerve megerősítést az Úrtól.

És van, hogy valami jobbat készít...

Csépai Ágnes

Ígéret

„Jézus mondja: Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28,20)

Az idei nyár különösen tartalmas volt programokban, találkozásokban, beszélgetésekben. Rámutatott az Úr sok mindenre az életben. Hálas vagyok, hogy ilyen gazdag nyárral ajándékozott meg.

Indítást kaptam, hogy írjam le, az ígérettel kapcsolatban mit helyezett a szívemre, amit

megosztok most veletek.

Az édesanyámmal és keresztfiammal nyaraltunk vidéken. Csodálatos idő volt, talán a nyár legmelegebb hetét fogtuk ki. Minden este elvittük a kicsi fiút a városi kisvasútra. Élveztük nagyon, mi felnőttek főleg azért, mert este 8 óra után a 34 fokban a menetszél kellemesen lobogtatta a hajunkat. Minden este láttuk az utca sarkán, hogy gyönyörű fehér lovashintók, nagyon szép lovakkal gyülekeznek, és várják, hogy kit vihetnek el egy városi kocsikázásra. Egyik ilyen alkalommal megígértem keresztfiamnak, hogy az utolsó este befizetünk egy ilyen útra.

Amikor elérkezett az utolsó este, és a vacsoránál ültünk, odafordultam hozzá, és azt mondtam neki: „Drágám, tudod, mégsem megyünk lovas kocsizni, mert a lovak ebben a melegben különösen kellemetlen szagúak, bűdik... és nekünk ezt az ülésen majd hát szagolnunk kell. Inkább a kisvasúttal fogunk ma is utazni.” Kissé csalódott volt, úgy láttam az arcán, de hamar elfogadta, nem ellenkezett, csendben volt. A szívében nem tudom mi játszódtott le...

Vacsora után felmentünk a szobába, fogmosás stb., és készültünk a városi vasutazásra.

A készülődés közben az Úr elélem hozta, ami velem történt gyerekkoromban. Amikor én gyermek voltam, a Kanadában élő keresztapám megígérte nekem, hogy elvisz majd Kanadába, ezt az ígéretet minden évben megismételte. Mindig vártam, mikor jön el a pillanat, de mindig kaptam egy újabb kis ígéretet, hogy majd a következő évben, majd ha leérettségizel, majd ha... Ez soha nem történt meg. Keresztapám meghalt, és amit ígért, nem tartotta be, úgy ment el, hogy ezt a be nem tartott ígéretét hagyta itt nekem. Sosem beszéltem vele akkor arról, hogy mit érzek, amikor halogatta az ígéretét, vagy hogy fáj ez nekem, nem vetettem a szemére, de megmaradt bennem.

Milyen csodálatos, hogy az Úr megvilágosította, hogy az Ő ígéretei valóságok, nem csalódhatunk benne. Hála, hogy ezt azon az

estén, amikor készülődtünk, akkor elélem hozta. Az emberekben lehet csalódnai, hiszen megígérnek sok mindent: *nem hagylak el; nem csallak meg; együtt öregszünk meg; időben hazaérek; megadom a kölcsönt; felhívlak, visszahívlak; bevásárolok helyetted; nem kiabálok többet veled; figyelni fogok rád; elvégzem helyetted a munkát; segíték...* És amikor ezek az ígéretek nem teljesülnek, csalódunk.

„Jobb az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni.” (Zsolt 118,8)

Ekkor elhatároztam, hogy amit keresztfiamnak megígértem, meg is tartom, nem szeretnék neki csalódást okozni, olyan emlék lenni a kis szívében, ami csalódást okozott.

Elindultunk a hotelből a kisvasút felé, és végül lovas kocsiztunk is, és kisvasúttal is bejártuk a várost. Így amit megígértem, be is tartottam, és ezt köszönhetem a Léleknek, Aki ezt így végigfuttatta bennem.

A Bibliában sok száz drága ígéret van. Ilyen az a drága Ige, ígéret, melyet írásom elején kiemeltem. Jézus velünk van! Milyen nagy és drága ígéret! Hiszem-e? Hiszed-e?

Személyes ígéretet is kaptam! Hittel kell ezeket az ígéreteket megragadnom, emlékeztetnem magam, és kérni, hogy **Lelkével töltsön be, hogy meg tudjam látni, meg tudjam érteni, meg tudjam hallani, hogy mit szeretne nekem megtanítani az Úr, mit szeretne elmondani, hogy szeretne formálni, milyen ígéretével szeretne engem erősíteni, milyen úton szeretne látni.**

Az bizonyos, hiszem és vallom, hogy amit Ő megígér, az úgy is lesz, és Ő tudja a legjobban, hogy ígéreteit mikor váltja be. Ehhez viszont van feltétel is, figyelmem kell, engedelmeskednem kell, és akarnom kell Őt követni, olvasni a Szentírást, az Ige közelében kell maradnom.

Ezen az estén megtanultam, hogy törekedjek arra, hogy mint ember az ígéreteimet én is tartsam be, amit embertársaimnak teszek.

Sziráki Barbara

Reformáció

Reformációt ünneplünk minden év októberében, de különösen a 31. napon. Azért ekkor, mert Luther Márton ágoston-rendi szerzetes ezen a napon tűzte ki 95 tételét a Wittenbergi vártemplom kapujára. Arra számítva, hogy a halottak napja és mindenszentek ünnepe alkalmával sokan jönnek majd a templomba, és sokan olvashatják a Biblia tanítását hétköznapi életük ügyes-bajos dolgaival kapcsolatban, új keletű és régi szokásokat illetően. Mert meggyőződése volt, és azóta is minden reformált hitű keresztény embernek, hogy

HITÜNK ÉS ÉLETÜNK EGYEDÜLI ZSINÓRMÉRTÉKE A SZENTÍRÁS!

Akkor helyes, egészséges a felfogásunk és életvezetésünk, életvitelünk, ha a Szentíráshoz igazodik. De úgy is

mondhatnám, ahogy Pál apostol fogalmaz: *„...tökéletesen ismerjétek meg az ő akaratát minden lelki bölcsesség és belátás révén, hogy élhessetek az Úrhoz méltóan, teljes mértékben az ő tetszésére...”* (Kol 1,9-10)

Ha már egyszer rászántuk magunkat arra, hogy hívőként éljünk az Isten nélküli világban, akkor azt tegyük *„...pontosan és szépen, ahogy a csillag megy az égen...”* (ne csak dolgozzunk így!), azaz elhívó Urunk tetszésére! Hiszen a hitünk az Ő hívására adott válaszuk!

S még egy reformációra felhívó gondolatot idézek Pál leveléből, ami minden kor minden keresztény embere számára aktuális: *„...levetköztétek a régi embert cselekedeteivel együtt, és felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt.”*

(Kol 3,9-10)

Imádkozzunk – az imádság szolgálat és nagy szükség van rá! Vegyük komolyan!

- Isten közösségformáló munkájáért gyülekezeteinkben;
- Urunk minden munkásáért, aki nehézségben van;
- a szeretetintézményekben végzett munkáért, a szolgáltók kitartásáért;
- óvodánk épüléséért-építéséért, az ott nevelkedő gyermekekért és a dolgozókért;
- a Főti Ökumenikus Iskoláért és valamennyi egyházi oktatási intézményért;
- a gyülekezet vezetőiért, terheik hordozásáért, a gyermekek között végzett szolgálatért;
- a gyülekezetben végzett ének-zenei szolgálatokért, énekkarunk jövőjéért;
- a kislagi gyülekezet testi-lelki épüléséért;
- egyházunk és egyéni lelki életünk megújulásáért, a missziói munkákért;
- Isten megtartó kegyelméért a pandémia időszakában is;
- a házaspárokért, a gyermekáldásra vágyókért;
- a gyászolókért, a megkeseredett szívűekért;
- a magyar népet, országunk jövőjéért, vezetőiért.

örömHírlap
A Fót-Központi Református
Egyházközösség Folyóíráta

Felelős szerkesztő:
Sebestyén Győző lelkipásztor

Cím: 2151 Fót, Károlyi István út 1.
Tel.: (27) 632 540
Mob.: (30) 638 4723
www.fotiref.hu
hivatal@fotiref.hu

Hivatali ügyintézés: szerdán és pénteken
de. 8–12h és du. 14–18h között,
valamint istentiszteletek után.

Következő számunk
karácsony alkalmából jelenik meg.

*A lapot önkéntes adományokból
tartjuk fenn.*

Állandó alkalmaink

Vasárnap	10:00	Gyülekezeti istentisztelet
	10:00	Gyermek-istentisztelet (4 csoportban: 3-5, 6-8, 9-11, 12-14 évesek)
Szerda	9:00	Bibliaóra
Csütörtök	18:30	Imaóra
Péntek	18:00	Ifjúsági órák három csoportban

Minden csütörtökön	8:00	Fiatalasszonyok imaköre
Minden második csütörtökön	9:30	Baba-mama kör
közbenső héten	9:30	Hitmélyítő mamakör
Minden hónap első keddjén	18:30	Férfióra
Minden hónap harmadik péntekén	17:30	Női óra
Minden hónap utolsó vasárnapján	16:00	Házassággyondozó alkalom

Énekkari próbák

Szólampróbák:

szoprán - hétfő	18:00	alt - hétfő	18:45
tenor - hétfő	19:30	basszus - hétfő	20:15

Összpróba: szerda 18:30

Hálaénekkar próbája: péntek 17:00

Zeneovi: csütörtök 16:15 Hangicsáló: csütörtök 17:00

Kérdések az önvizsgálathoz

Mi köti meg az életemet?

Meghúzódik **rendezetlen dolog** az életemben?

Mire mutatott rá Isten ismételten, és én mégis **takargatom** azt?

Milyen **tisztátalan** gondolat vagy indulat él bennem?

Miben vagyok **engedetlen**, holott tudom, mit akar tőlem Isten?

Van-e bennem **szeretetlen ítékezés** mások gyengeségei felett?

Melyek a **mulasztásaim**?

Él-e bennem **szent felelősség** azok iránt, akiket Isten a szívemre helyezett?

Él-e bennem és hat-e bennem az Ige?

Mire jutott velem Isten bennem munkálkodó ereje?

➤ Különleges alkalmaink ➤

Október	31.	10:00	Reformáció - úrvacsorás istentisztelet
November	21.	10:00	Örökelet vasárnapja
	27.		Egyházmegyei Presbiteri Konferencia
	28.	10:00	Adventi zenés istentisztelet
		15:00	Idősek szeretetvendégsége
Dec.	21-23.	18:00	Karácsonyi úrvacsora előkészítő alkalmak
	24.	16:00	Szenteste
	25-26.	10:00	Karácsonyi úrvacsorás istentisztelet
	31.	17:00	Övzáró istentisztelet
Január	1.	17:00	Újévi istentisztelet

SZÁZSZÁZALÉKOS ÁTADÁS

Aki Isten csodálatos szeretetében és Jézus Krisztus áldozatában hisz, legyen hálás és szánja oda magát Istennek, a testvéreknek és a világnak szolgálatára.

Isten ajándéka tökéletes volt. Az Ő áldozatához képest egyetlen áldozatunk sem lehet túl nagy. Krisztus 100 százalékosan odaadta magát értünk. Mi sem adhatunk kevesebbet.